

Arrest

nr. 227 386 van 11 oktober 2019
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TYTGAT
Gulden Vlieslaan 68/10
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X X en X, op 3 juli 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. TYTGAT en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 september 2018 vraagt de echtgenoot van verzoekster de hernieuwing van zijn A-kaart als student.

Op 16 april 2019 neemt de verwerende partij in hoofde van haar echtgenoot een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Op dezelfde dag neemt de verwerende partij ten aanzien van verzoekster en haar twee kinderen een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

Overwegende dat de genaamde B.H.

(...)

nationaliteit: Algerije

+ minderjarige kinderen: (...)

gemachtigd was om te verblijven in België in de hoedanigheid van gezinslid van een vreemdeling(e), gemachtigd tot een verblijf als student(e) (1);

REDEN VAN BESLISSING:

Artikel 61, § 3 van de wet van 15.12.1980 (2):

§3. Al naargelang van het geval kan de Minister of zijn gemachtigde, onder dezelfde voorwaarden een bevel geven om het grondgebied te verlaten aan de leden van het gezin van de student wier machtiging tot verblijf beperkt is tot de duur van diens studies.

Mevrouw en haar kinderen zijn pas op 16.09.2018 binnengekomen in België met een visum D in het kader van gezinshereniging (artikel 10bis, §2 van de wet van 15.12.1980) met de echtgenoot/vader.

Overwegende dat aan de heer B.Z.E. die gemachtigd werd tot een verblijf in het kader van zijn studies- een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

Ten gevolge van deze beslissing wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de gezinsleden van de student wier machtiging beperkt is tot de duur van diens studies.

Hierbij wordt wel degelijk rekening gehouden met art.74/13 van de wet van 15.12.1980. De echtgenote en kinderen van betrokkene volgen de situatie van de referentiepersoon die zij kwamen vervoegen in het kader van gezinshereniging. Hun verblijf wordt eveneens beëindigd zodat de gezinscel niet verbroken wordt en zij het gezinsleven zonder problemen kunnen verder zetten in het land van herkomst of elk ander land waar zij vrij kunnen inreizen en verblijven. Een schending van art.8 EVRM wordt bijgevolg niet aangetoond. Door de huidige beslissing blijft de gezinsband behouden.

Wanneer we de duur van het verblijf in België bekijken, kunnen we stellen dat deze in verhouding met hun verblijf in het land van herkomst een extreem korte periode betreft. In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster dient ter terechtzitting een “Aanvullende nota – replieknota” in. Noch artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet in het neerleggen van een dergelijk procedurestuk. Het wordt bijgevolg uit de debatten geweerd.

2.2. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de motiveringsplicht. Het middel wordt toegelicht als volgt:

“De verwerende partij motiveerde haar beslissing ten onrechte als volgt: “

“ ... ”

De wet van 15-12-1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen bepaalt in haar artikel Art. 61.

(...)

Artikel 103.3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

“Wanneer de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling bedoeld in artikel 61, § 1 of § 2, van de wet of aan de leden van diens gezin het bevel geeft om het grondgebied te verlaten, bepaalt hij de termijn waarbinnen de belanghebbenden het grondgebied moeten verlaten.

In de beide gevallen geeft het gemeentebestuur van de beslissing van de Minister of van zijn gemachtigde kennis door afgifte van een document dat overeenkomt met het model van bijlage 33bis.”

De verwerende partij nam ten onrechte een Bevel om het grondgebied te verlaten. In de concrete motivering vermeldt zij ten onrechte: “

“...”

terwijl uit het feitenrelaas en de toegevoegde stukken duidelijk blijkt dat de kinderen reeds 2 schooljaren school liepen,

- te Sint-Joost-ten-Node tijdens het schooljaar 2017 – 2018 en

- te Zaventem tijdens het schooljaar 2018 – 2019.

Beide kinderen zijn volledig geïntegreerd en drukken zich vlot uit, zowel in het Nederlands als in het Frans.

Art. 74/13. Van de Vreemdelingenwet bepaalt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.¹

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat “de Minister of van zijn gemachtigde” op enige wijze het hoger belang van de kinderen heeft onderzocht, integendeel, aangezien ze blijkbaar niet weet dat de kinderen al twee jaar schoolgaan in België, hun enige schoolervaring. De uitvoering van de genomen maatregel zou een breuk betekenen in hun harmonieuze ontwikkeling.

Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing alleen de (onderschatte) duur van hun verblijf in België in aanmerking genomen.

De verwerende partij motiveerde haar beslissing als volgt:

2.3.1 Enig middel:

middel genomen uit de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de motiveringplicht.

Doordat de minister of zijn gemachtigde sinds de maand september 2018 kennis heeft van de aanvraag van verlenging van de verblijfsvergunning door de verzoekende partij en maandenlang naliel tijdig de nodige schikkingen te nemen.

Dat wanneer de minister kan overgaan tot aflevering van een bevel om het grondgebied van het land te verlaten, met vasthouding met het oog op zijn verwijdering, de deugdelijke uitoefening van fundamenteel recht op vrijheid onmogelijk wordt gemaakt. Deze maatregel kan niet genomen worden in weerwil van andere internationale verdragen.

De beginselen van behoorlijk bestuur het de uitvoerende macht en de administratieve overheden, waaronder de verwerende partij, leggen deze op om in de besluitvorming voldoende zorgvuldig te werk te gaan en daardoor de rechtszekerheid niet in het gedrang te brengen, verplichting waaraan de verwerende partij in casu bij het nemen van haar middels huidig verzoekschrift aangevochten beslissingen is tekort gekomen nu nergens in de aangehaalde wetgeving de verplichting is voorzien in de gegeven omstandigheden onmiddellijk een bevel te nemen om het grondgebied met vasthouding met het oog op zijn verwijdering binnen de zeven dagen te verlaten en de verwerende partij nalaat te motiveren waarom zij in de gegeven omstandigheden heeft beslist de bestreden beslissingen ten aanzien van Verzoeker in die termen en voorwaarden te nemen.

Dat door de feiten onjuist weer te geven, geen contact te hebben genomen met de scholen waar de kinderen schoolgaan en door op die wijze de aangevochten beslissing d.d. 16 april 2019 te motiveren, het hoger belang van de kinderen wordt geschaad; door aldus te handelen wordt een absolute verplichting om een bevel om het grondgebied te verlaten wordt ingevoerd, die niet is voorzien in artikel 61§3 of 74/13 betreffende de wet van 15-12-1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Dat de verwerende partij daardoor een duidelijke inbreuk begaat op het zorgvuldigheidsbeginsel; Dat hierdoor de verwerende partij eveneens een inbreuk begaat op het vertrouwensbeginsel vermits de verzoekende partij, bij afwezigheid in artikel 74/13 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de ingeroepen grond tot verplichting om een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten, af te leveren, er mocht op vertrouwen dat zij op het grondgebied mocht blijven zolang over haar verzoek tot verlenging om op het grondgebied te verblijven, wordt beslist, verzoek waarop tot heden geen antwoord werd gegeven.

Dat de verzoekende partij, door deze ongewettigde overweging, in haar vertrouwen is geschonden; Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

3.2. Wat de ingeroepen schending de motiveringsplicht betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Waar verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

3.3. De bestreden beslissing steunt op artikel 61, § 3 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 3. Al naargelang van het geval kan de Minister of zijn gemachtigde, onder dezelfde voorwaarden een bevel geven om het grondgebied te verlaten aan de leden van het gezin van de student wier machtiging tot verblijf beperkt is tot de duur van diens studies."

Deze bepaling geeft de verwerende partij een discretionaire bevoegdheid in de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In casu wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

"Mevrouw en haar kinderen zijn pas op 16.09.2018 binnengekomen in België met een visum D in het kader van gezinshereniging (artikel 10bis, §2 van de wet van 15.12.1980) met de echtgenoot/vader.

Overwegende dat aan de heer B.Z.E. die gemachtigd werd tot een verblijf in het kader van zijn studies- een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

Ten gevolge van deze beslissing wordt eveneens een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de gezinsleden van de student wier machting beperkt is tot de duur van diens studies.”

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat de aanvraag van verzoeksters echtgenoot tot hernieuwing van de A-kaart als student werd geweigerd en dat hem, onder de vorm van een bijlage 33bis, het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekster betwist niet daar haar echtgenoot geen rechtmatig verblijf meer heeft in België. In deze omstandigheden is het dan ook niet kennelijk onredelijk om ook zijn gezinsleden, in casu verzoekster en haar kinderen, te bevelen om het grondgebied te verlaten.

3.4. Bovendien blijkt uit bestreden beslissing duidelijk dat de verwerende partij, conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoekster en haar kinderen, in casu hun gezinsleven en het hoger belang van de kinderen, en hieromtrent een afweging heeft gemaakt.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt immers steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling, en daaromtrent een concrete afweging maakt. Deze bepaling weerspiegelt in die zin onder meer artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met de Verdragsluitende staat, de duur van hun verblijf in de Verdragsluitende staat en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, par. 58; ; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, par. 51 en 62; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland, par. 57; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 en 60).

Nu blijkt dat zowel verzoekster, haar echtgenoot als de kinderen een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, staat vast dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geldt voor het gehele gezin. Er is geen verbreking van de gezinsbanden zodat de gezinseenheid volledig blijft behouden. De verwerende partij motiveert dan ook terecht dat “*de gezinscel niet verbroken wordt*” door de bestreden beslissing. Verder stelt de bestreden beslissing dat “*zij het gezinsleven zonder problemen kunnen verder zetten in het land van herkomst of elk ander land waar zij vrij kunnen inreizen en verblijven*”, hetgeen verzoekster betwist noch weerlegt. Zij voert geen enkele onoverkomelijke hinderpaal aan die toelaat vast te stellen dat het gezinsleven niet elders kan worden verder gezet.

De verwerende partij heeft tevens rekening gehouden met de duur van het verblijf van verzoekster en haar kinderen in België.

Verzoekster stelt dat de verwerende partij foutief stelt dat zij “*pas*” op 16 september 2018 België zijn binnengekomen met een visum type D in het kader van gezinshereniging met de echtgenoot/vader. Zij meent dat de duur van hun verblijf in België wordt onderschat. Verzoekster verwijst naar stukken bij het verzoekschrift en betoogt dat haar kinderen ondertussen twee schooljaren in België achter de rug hebben – hun enige schoolervaring –, volledig geïntegreerd zijn en zich vlot kunnen uitdrukken zowel in het Nederlands als in het Frans.

De Raad stelt het volgende vast. Verzoeksters kinderen werden geboren in 2012 en 2014. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters kinderen een eerste keer zijn aangekomen in België op 24

oktober 2017 in het bezit van een visum type C (inreisstempel in paspoort) en op 7 november 2017 een aankomstverklaring aflegden. Zij dienden, samen met verzoekster, op 9 januari 2018 op Belgisch grondgebied een aanvraag in tot gezinshereniging met de echtgenoot/vader. Op 5 maart 2018 nam de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14). Vervolgens blijkt dat verzoekster en haar kinderen terugkeerden naar Algerije en op 9 april 2018 een aanvraag indienden voor een visum type D in het kader van gezinshereniging met hun echtgenoot/vader op de Belgische ambassade te Algiers. Uit een verslag van de politie blijkt dat verzoekster op 8 mei 2018 niet meer in België aanwezig was. Op 9 september 2018 ontvingen verzoekster en haar kinderen een visum type D geldig tot 8 maart 2019. Op 19 september 2018 kwamen verzoekster en haar kinderen opnieuw het Belgische grondgebied binnen.

Gelet op deze gegevens kan verzoekster bijgevolg niet voorhouden dat zij en haar kinderen twee volledige schooljaren, laat staan twee volledige jaren, in België hebben doorgebracht.

Het woord “*pas*” betreft een materiële vergissing, die evenwel, gelet op de gegevens in het administratief dossier, geen afbreuk doet aan de terechte vaststelling dat het verblijf in België “*in verhouding met hun verblijf in het land van herkomst een extreem korte periode betreft*”.

Uit de jonge leeftijd van verzoeksters kinderen vloeit een voldoende aanpassingsvermogen voort zodat het niet kennelijk onredelijk is om te stellen dat het gezinsleven kan worden verder gezet in het land van herkomst of elders. Verzoeksters jongste kind volgt kleuterschool en is bijgevolg nog niet schoolplichtig, het oudste kind wel. Verzoekster legt evenwel geen gegevens voor waaruit blijkt dat er geen scholing zou mogelijk zijn in het land van herkomst. Evenmin toont zij met de loutere bewering dat haar kinderen zich vlot kunnen uitdrukken in het Nederlands en in het Frans aan dat deze kinderen zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in de taal van het land van herkomst. Er blijkt dan ook niet dat haar kinderen voor wat betreft hun scholing ernstige moeilijkheden dreigen te ondervinden.

Het is niet kennelijk onredelijk te stellen dat het in het belang is van het welzijn van de kinderen om in casu de gezinseenheid te bewaren. Voor ieder normaal redelijk denkend mens is het evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het in het hoger belang is van een jong kind om niet te worden gescheiden van de ouder die instaat voor de opvoeding en zorg van dit kind. Dit impliceert dat wanneer de ouder die zorg draagt voor dit kind, net zoals dit kind zelf, in België niet tot een verblijf is toegelaten of gemachtigd en het Rijk dient te verlaten, deze ouder zich hierbij dient te laten vergezellen door het jonge kind teneinde de belangen van dit kind en de ouder-kind-band niet te schaden. Verwerende partij heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien zij op de bestreden beslissing ook de namen van verzoeksters kinderen heeft vermeld. Het enkele gegeven dat de kinderen ondertussen in België naar school gaan en hier in enige mate zijn geïntegreerd, maakt het niet kennelijk onredelijk om voorrang te geven aan het behoud van de gezinseenheid van ouders en kinderen, dit te meer gelet op hun kort verblijf in België in verhouding met hun verblijf in het land van herkomst. Verzoekster verwijt de verwerende partij geen contact te hebben opgenomen met de scholen van haar kinderen, maar toont hiermee geenszins in concreto aan dat de ontwikkeling van haar kinderen niet op harmonieuze wijze kan verlopen in het land van herkomst.

Met haar uiteenzetting toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind of dit hoger belang van de kinderen op een onzorgvuldige of kennelijk onredelijk wijze heeft afgewogen. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.5. Verder wordt verzoekster, met verwijzing naar artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een termijn van 30 dagen gegeven om het grondgebied te verlaten en gaat hiermee geen vasthoudingsmaatregel gepaard, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert. Zoals gesteld in 's Raads arrest nr. 227 385 van 11 oktober 2019, kan uit het loutere gegeven dat de verwerende partij 7 maanden na het indienen van het verzoek tot hernieuwing van de A-kaart de bestreden beslissing nam geen rechtmatige verwachting worden geput. Gelet op de overige uiteenzetting is het voor de Raad niet duidelijk in welke zin verzoekster het vertrouwensbeginsel nog geschonden acht. In elk geval, in zoverre “*een verzoek tot verlenging om op het grondgebied te verblijven*” werd ingediend, stelt de Raad vast dat over de aanvraag tot hernieuwing van de A-kaart reeds werd beslist. In zoverre verzoekster het heeft over een ander verzoek, hetgeen niet blijkt uit het administratief dossier, duidt zij geen enkele wetsbepaling aan waaruit zou mogen blijken dat zij er mocht op vertrouwen op het grondgebied te blijven zolang hierover nog niet werd beslist.

3.6. De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Het enig middel faalt.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES